

Република Србија
УПРАВНИ СУД
6 У. 3825/15
25.02.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Живане Ђукановић, председника већа, Љиљане Јевтић и Јелена Тишма-Јовановић, чланова већа, са судским саветником Весном Оташевић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужилаца А.А. из ..., ... бр. ..., Б.Б. из ..., ... бр. ..., В.В. из ..., ... бр. ..., Г.Г. из ..., ... бр. ... и Д.Д. из ..., ... бр. ..., које заступа пуномоћник Соња Шеховац из Београда, Македонска бр. 30 (канцеларија) и остали адвокати из Адвокатске канцелације Живковић Самарџић, против туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектора за имовинско-правне послове, ради поништаја решења број 465-02-00462/2014-07 од 28.01.2015. године, уз учешће заинтересованих лица Дирекције за грађевинско земљиште и изградњу Београда и Општинског јавног правобранилаштва општине Чукарица, кога заступа заменик Јавног правобраниоца Ђ.Ђ., дипл. правник из Београда, у предмету експропријације, по одржаној усменој јавној расправи, у нејавној седници већа, одржаној дана 25.02.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба **СЕ ОДБИЈА**.

II **ОДБИЈА СЕ** захтев тужилаца за накнаду трошкова управног спора.

III **ОБАВЕЗУЈУ СЕ** тужиоци А.А. из ..., ... бр. ..., Б.Б. из ..., ... бр. ..., В.В. из ..., ... бр. ..., Г.Г. из ..., ... бр. ... и Д.Д. Из ..., ... бр. ... да заинтересованом лицу Општинском јавном правобранилаштву општине Чукарица, надокнаде трошкове спора у износу од 33.000,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем, које је донето по жалби Дирекције за грађевинско земљиште и изградњу Београда, поништава се решење Одељења за имовинско-правне и стамбене послове Управе градске општине Чукарица број: 465-7/2013 од 26.05.2014. године и предмет враћа првостепеном органу на поступак по примедбама изнетим у образложењу овог решења. Диспозитивом под 1. ожалбеног решења експроприше се и постаје јавна својина, уз правичну накнаду, у корист Града Београда, за потребе Дирекције за грађевинско земљиште и изградњу Београда, а на захтев сопственика непокретности и то: породична стамбена зграда, површине ...м² у ул. ..., породична стамбена зграда површине ...м² у ул., породична стамбена зграда површине ...м² у ул. ... и помоћна зграда површине ...м² у ул. ..., све уписане у ЛН ... КО ... на к.п. бр. ... КО ..., власништво Е.Е. са 1/4 Ж.Ж. са 1/4, Г.Г. са 1/4 и Д.Д. са 1/4

идеалног дела. Диспозитивом оспореног решења под 2. преноси се право коришћења земљишта у државној својини уз правичну накнаду, са досадашњих земљишно књижних корисника у корист Града Београда, за потребе Дирекције за грађевинско земљиште и изградњу Београда ЈП на захтев корисника непокретности и то: ... КО ..., површине ...м², уписана у ЛН ... КО ..., као земљиште у државној својини, са уписаним правом коришћења Е.Е. са 1/4, Ж.Ж. са 1/4, Г.Г. са 1/4 и Д.Д. са 1/4 идеалног дела.

У тужби којом су покренули управни спор и на усменој јавној расправи, тужиоци преко пуномоћника пре свега указују на ток поступка који је претходио овом управном спору. Наводе да у целости оспоравају оспорено решење из свих законом предвиђених разлога, а пре свега због тога што другостепени орган у образложењу решења наводи да првостепени орган није на неспоран начин утврдио да кат. парцела ... КО ... представља преостали део непокретности кат. парцеле ... КО ..., тј. по старом премеру катастарске парцеле ... КО Наводе да је првостепени орган несумњиво утврдио током оба првостепена поступка да се ради о административном преносу права коришћења парцеле која је преостали део земљишта које је претходно експроприсано. Наиме, управо је кат. парцела ... КО ... по старом премеру која одговара кат. парцели ... КО ... по новом премеру, заједно са кат. парцелом ... КО ... по старом премеру која одговара кат. парцели ... КО ... по новом премеру, чинила јединствену кат. парцелу ... КО Да се радило о једној парцели говори и чињеница да је у Уговору о доживотном издржавању закљученим пред Другим општинским судом у Београду, дана 16.10.1992. године, под бројем Р 1000/92 између Е.Е. и А.А. и Б.Б., као противчинидба за обавезу издржавања, Е.Е. оставила својим издржаваоцима 1/4 идеалног дела права својине на кући у ул. ... бр. ..., саграђеној на кат. парцели ... КО ..., а што је првостепени орган у свом решењу констатовао. Такође, у самом Плану детаљне регулације за саобраћајни потез унутрашњег магистралног полупрстена саобраћајнице Т6 до Панчевачког моста – деоница од ул. Тошин бунар до чвора „Аутокоманда“, донетом од стране Скупштине града Београда дана 10.09.2007. године, под бројем 30-3, при попису катастарских парцела у оквиру граница плана, на територији КО Чукарица, наводи се, између осталих, катастарска парцела ..., што значи да су у време доношења Плана детаљне регулације катастарске парцеле ... и ... биле јединствена катастарска парцела Поводом питања непостојања јавног интереса за експропријацију, како је другостепени орган навео да је потребно постојање претходно утврђеног јавног интереса, узевши у обзир горе наведено где се јасно види да су катастарске парцеле ... и ... КО ..., заправо део наикадашње катастарске парцеле ... КО ..., тј. катастарске парцеле ... КО ... по старом премеру, при чему се План детаљне регулације односи на део катастарске парцеле ..., сматрају да се дејство овог акта простире и на остатак ове парцеле, а коју чини катастарска парцела ... КО Постојањем поменутог Плана детаљне регулације, као и јавног интереса утврђеног решењем Владе од 16.09.2010. године, испуњени су услови из члана 20. став 4. Закона о експропријацији. Истичу да је током вођења првог првостепеног поступка истакнут захтев да се одреди вештачење вештака грађевинске струке или другог одговарајућег вештака који би дао вештачење на околност да ли је на преосталом делу непокретности онемогућена или битно отежана егзистенција породице Вештак грађевинске струке је утврдио да се, с обзиром на стање непокретности, ради о угроженој, односно онемогућеној егзистенцији. У првом поступку по жалби Дирекција за грађевинско земљиште и изградњу је тврдила да је вештачење непотпуно, непрецизно и нејасно, захтевајући да вештак пружи стручну анализу у ком проценту је умањено природно светло у експроприсаним објектима у односу на првобитно стање и од коликог је то утицаја на будуће коришћење објекта. Истичу да је другостепени орган, уколико је сматрао да је потребно, имао могућност да још у првом поступку по жалби постави првостепеном органу упутство за извођење додатног вештачења вештака других струка, као и да је у овој фази евидентна намера за одуговлачењем поступка, а све у циљу да се излагањем додатним

трошковима тужиоци наведу да одустану од даљег наставка поступка. Поред тога, овакво понашање туженог органа је у директној супротности да чланом 6. став 1. Закона о општем управном поступку. Нејасно је из ког разлога тужени орган захтева ангажовање вештака економске и вештака овлашћеног за вештачење угрожености животне околине везано за удаљеност и утицај саобраћајнице на нормалан живот у предметним непокретностима, када је вештак грађевинске струке већ детаљно утврдио како предметна саобраћајница онемогућава несматано коришћење предметних непокретности. Тужиоци истичу да је ово већ пета година у којој покушавају да у овој управној ствари реше питање остварења права на егзистенцију коју неће угрожавати стална опасност од урушавања предметних објеката, егзистенцију која испуњава минимум квалитета за редовне активности и коју не омета константна изложеност непотребним трошковима и дуготрајном стресу. Тужиоци посебно истичу да су објекти чија се експропријација тражи грађени пре више деценија, те да је почетак самих радова на изградњи моста био довољен у питање због бојазни од њиховог урушавања. Свакодневне вибрације које настају приликом коришћења моста могу само да погоршају већ и онако лоше стање ових објеката. Овакво пролонгирање доношења коначне одлуке је у супротности са начелом ефикасности из члана 7. Закона о општем управном поступку, члана 1. Протокола 1. Конвенције о људским правима, као и чланом 36. став 1. и чланом 58. Устава Републике Србије. Са наведених разлога предлажу да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење. Тужиоци су тражили трошкове поступка према трошковнику.

У одговору на поднету тужбу, тужени орган је остао при разлозима из оспореног решења и предложио да се тужба одбије као неоснована.

У одговору на поднету тужбу заинтересовано лице Општинско правобранилаштво градске општине Чукарица и на усменој јавној расправи, истиче да су и првостепени и другостепени орган приликом одлучивања поступили у складу са својим законским овлашћењима, како у процесно правном, тако у материјалном правном смислу, а на основу оцене материјалних и свих изведених доказа у току поступка. О томе да ли неку чињеницу треба утврђивати или не, одлучује службено лице које води поступак, зависно од тога да ли та чињеница може имати утицаја на решавање управне ствари. У том смислу се даље изводе докази, пошто се и утврди шта је у чињеничном погледу спорно и шта треба доказивати. Наводи тужилаца који се односе на одуговлачење поступка противречни су и контрадикторни са правним радњама које исти предузимају у конкретном. Подношењем тужбе и покретањем управног спора од стране тужилаца, у конкретном случају, и одлука суда по тужби, сигурно ће захтевати одређени временски период, па ће тужиоци у том смислу изгубити много више времена него што би то било са случајем да је предмет враћен првостепеном органу на поновни поступак, ради отклањања недостатака. Тачно је да је орган који води поступак обавезан да поступа у складу са начелом ефикасности, али начело ефикасности не може бити примењивано на уштрб начела законитости. Са наведених разлога предлаже да суд тужбу одбије, као неосновану, као и да суд обавезе тужиоце да заинтересованом лицу накнаде трошкове спора за састав одговора на тужбу у износу од 16.500,00 динара, као и за приступ на јавну расправу од 18.000,00 динара.

У свом одговору на тужбу и на усменој јавној расправи, Дирекција за грађевинско земљиште и изградњу Београда, у својству заинтересованог лица, истиче да је правилно поступио тужени орган када је поништио решење првостепеног органа од 26.05.2014. године и предмет вратио првостепеном органу на поновни поступак, са прецизним налогом за поступање у овој управној ствари, односно утврђењем да ли постоји јавни интерес, као и испуњеност услова из члана 10. Закона о експропријацији. Посебно истиче да је изменом и допуном Плана детаљне

регулације за саобраћајни потез унутрашњег магистралног прстена од саобраћајнице Т6 до Панчевачког моста – деоница од ул. Тошин бунар до чвора „Аутокоманда“ у списку кат. парцела предвиђених за јавне намене у КО Чукарица побројана само кат. парцела бр. ... као цела парцела, док кат. парцела бр. ... КО Чукарица није на списку парцела обухваћених наведеним планским документом, те за исту не постоји ни плански основ, а самим тим ни јавни интерес за експропријацију објекта, односно пренос предметног земљишта. Наводи да се ради о објектима који су стари, неодржавани и запустени, на којима су прозорска окна јако мале површине, те је природно светло у највећој мери због тога умањено, а не због изградње саобраћајнице, како је то и сам вештак у свом налазу констатовао и то само за објекте 1 и 2, док објекти 3 и 4 нису ни били предмет вештачења. Са наведених разлога предлаже да суд тужбу одбије, као неосновану.

Како је одредбом члана 34. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), прописано да је усмена јавна расправа обавезна ако су у управном поступку учествовале две или више странака са супротним интересима, то је Управни суд, дана 23.02.2016. године, одржао усмену јавну расправу, без присуства туженог органа, а у присуству пуномоћника тужилаца и заинтересованих лица.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу с одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу, свих списа ове правне ствари, као и доказа изведених на одржаној усменој јавној расправи, нашао да тужба није основана.

Из оспореног решења произлази да је ожалбено решење донето у извршењу решења туженог органа од 04.03.2013. године. Поступајући по примедбама изнетим у решењу другостепеног органа првостепени орган је извршио увид у решење Првог основног суда у Београду 2 О.9677/13 од 18.09.2013. године, увид у изјаву А.А., дату на записник дана 08.10.2013. године, да се заједно са супругом Б.Б. придружује захтеву осталих за експропријацију предметних објеката у смислу члана 10. Закона о експропријацији, те извршио увиђај на лицу места, дана 06.11.2013. године, на к.п. бр. ... КО ..., на којој је вештак утврђивао чињенично стање колика је осветљеност просторија, односно колико светла улази у просторије објекта, извршио увид у налаз вештака од 25.11.2013. године у којем се наводи у процентима колико светла улази у коју од просторија објекта означених са 1, 2 и 3, на копији плана, а што је приказано и фотографијама у прилогу основног и допунског налаза. Одржана је усмена расправа 17.12.2013. године, извршен је увид у налаз и мишљење вештака из области грађевинарства од 05.06.2012. године, увид у План детаљне регулације за саобраћајни потез унутрашњег магистралног полупрстена од саобраћајнице Т6 до Панчевачког моста – деоница од ул. Тошин бунар до чвора „Аутокоманда“, увид у решење Владе којим је утврђен јавни интерес за к.п. бр. ... КО ... у површини од ...м², те увид у лист непокретности ... КО Чукарица. На основу наведеног и других утврђених чињеница, првостепени орган донео је одлуку као у диспозитиву ожалбеног решења. Даљим увидом у списе предмета, у решење првостепеног органа од 04.03.2011. године, утврђено је да је у диспозитиву под 1 пренето право коришћења земљишта у државној својини са дотадашњих корисника у корист Града Београда за потребе жалиоца и то к.п. бр. ... старог премера КО ... у површини од ...м², уписана у ЗКУЛ ... КО ..., која одговара к.п. бр. ... новог премера КО ..., према утврђеном јавном интересу решењем Владе од 16.09.2010. године, јер је та парцела део грађевинске парцеле С23 и Плана детаљне регулације. Међутим, с обзиром на наведено, тужени налази да првостепени орган није утврдио доказом да је к.п. бр. ... КО ... у површини од ...м² преостали део парцеле бр. ... КО Стога је закључио да је у конкретној управној ствари потребно на неспоран начин да се утврди да ли је административни пренос права коришћења парцеле наведене у диспозитиву под 2, преостали део земљишта од раније

пренетог права коришћења са к.п. бр. ... у површини од ...м². Указује првостепеном органу да Закон о експропријацији, уколико није претходно утврђен решењем Владе јавни интерес за административни пренос права коришћења на новог корисника, није предвидео могућност експропријације непокретности – објекта на истом, по захтеву власника објекта. Увидом у образложење ожалбеног решења, утврђено је да је првостепени орган у потпуности прихватио налаз вештака грађевинске струке, којим је у претежном делу вештачен улаз дневног светла у просторије објекта. Међутим, тужени налази да је потребно уз претходно утврђење постојања јавног интереса, утврдити и испуњеност услова из одредбе члана 10. Закона о експропријацији, што треба да утврди вештак економске струке и вештак овлашћен за вештачење угрожености животне околине, с обзиром на удаљеност и намену саобраћајнице, како би тек тада на неспоран начин биле утврђене околности из наведене одредбе закона. Сагласно наведеном, на основу члана 232. став 2. Закона о општем управном поступку, одлучено је као у диспозитиву решења.

Оцењујући законитост оспореног решења, Управни суд је нашао да истим није повређен закон на штету тужиље. Ово са разлога, што је одредбом члана 232. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97, 31/01 и "Службени гласник РС", бр. 30/10), прописано да ако другостепени орган нађе да су у првостепеном поступку чињенице непотпуно и погрешно утврђене, односно да се није у поступку водило рачуна о правилима поступка који су од утицаја на решење ствари, у том случају ће, уколико сматра да ће првостепени орган лакше и брже отклонити недостатке, поништити првостепено решење и предмет вратити првостепеном органу на поновни поступак, а првостепени орган је у обавези да у поновном поступку у свему поступи по примедбама изнетим у образложењу оспореног решења, а потом донесе закониту одлуку.

Према томе, тужиоци ће имати могућност да у поновном поступку пред Управним органима штити своја права и законом заштићени интерес, па се стога наводи тужиоца у тужби оцењују неоснованим и без утицаја на другачије решење ове управне ствари.

Поред тога, Управни суд указује да је у поновном поступку потребно да управни орган поред утврђивања постојања јавног интереса у конкретном случају, утврди испуњеност услова из одредбе члана 10. Закона о експропријацији ("Службени гласник РС" бр. 53/95...55/13), од стране вештака одговарајуће струке, не економске, већ струке из области животне средине, како би се утврдила евентуална угроженост животне средине и околине у конкретном случају, имајући у виду удаљеност и намену саобраћајнице, чиме би на неспоран начин биле утврђене околности из наведене одредбе Закона о експропријацији. Такође, суд је становишта и да би било потребно да се надлежни орган изјасни колико је по техничким нормативима уопште било дозвољено коришћење објекта испод моста или уз мост, те да у том смислу надлежни орган и наведено цени. Стога, суд налази да је у конкретном случају неопходно за решавање ове управне ствари ценити услове из члана 10. Закона о експропријацији, а у вези са чланом 8. Европске конвенције, према којој се ужива право на здраву животну средину, чији је саставни део и право у конкретном случају.

Суд је ценио наводе изнете у тужби и све списе предмета, те је нашао да су без утицаја на друкчију оцену законитости оспореног решења, будући да је тужени дао довољне и јасне на закону засноване разлоге, које у свему као правилне и законите прихвата и овај суд.

Са изнетих разлога, након закључене усмене расправе, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужилаца, Управни суд је, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, у року прописаном одредбом члана 46. став 2.

наведеног закона, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Суд је, с обзиром да је тужбу одбио, одбио као неоснован и захтев тужилаца за накнаду трошкова спора, па је, на основу одредаба члана 66., 67. и 74. Закона о управним споровима, сходном применом одредаба члана 150. и 153. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11), одлучио као у ставу II диспозитива ове пресуде.

Суд је обавезао тужиоце да на основу одредби члана 153. и члана 160. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11), који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, накнаде трошкове управног спора заинтересованом лицу, за састав одговора на тужбу у износу од 16.500,00 динара, као и за приступ на јавну расправу исти износ од 16.500,00 динара, сходно тарифном броју 43. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“ бр. 121/12), што укупно износи 33.000,00 динара, како је одлучио у ставу III диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 25.02.2016. године, 6 У. 3825/15

Записничар
Весна Оташевић,с.р.

Председник већа - судија
Живана Ђукановић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СР/РР